

Búcsú

(Örkény István emlékének)

— Akkor hát indulsz?

Az író húnyt szemmel is felismerte a kérdezőt. Számított rá, mégis meglepődött.

— Te indulsz — mondta. — Én maradok.

Kis szünet után hozzátette:

— Várhattál volna még odakint.

— Meddig?

— Egy percre. Amíg vége a történetnek. Amíg a saját lábadra állhatsz.

A másik vigorgott, de nem túl jókedvűen.

— Kiröhögsz? — kérdezte az író. — Ez a hála? Végére én hoztalak a világra, nem?

— Nevetni is te tanítottál — hangzott a válasz. — Minél elviselhetetlenebb valami, annál mulatságosabb.

Az író tapogatózni kezdett a sötétben, látogatójának a karját kereste. Szemét nem nuditotta ki, úgy gondolta, már nem érdemes.

— Ne fáraszd magad — szólt meg a hang, mélyebb hangfekvésben és más irányból. — Hiszen tudod, már nincs szükségem rá, hogy megérints. Önállósulok. Búcsúzni jöttem. Sajnos.

Az író elmosolyodott.

— Ha tragikus alkat volnék — mondta —, kiélvezném helyzetemet. A legszivesebben elsírnám magam, csak hogy az orrfúvás, utána, már aligha menne. A humorista duplán szenved, mert...

Ekkor csigolyatépő, metsző fájdalmat érzett, mintha levált volna róla valami. Egy ajtó dörrenve bevágódott.

— Elment — gondolta az író. — Már odakint fütyöreszik, helyettem is.

Mély csöndet észlelt, aztán még taps szűrődött át rövid ideig a vastag falakon, és némi fütyü is, zivaj, sikoly, kacaj, varázsos diszharmónia.